

Príbeh večného smoliara

Písal sa dátum 29. február 1950. Na nemocničných hodinách ručičky ukazovali magický čas 23 hodín a 32 minút. Sestričky, ktoré mali nočnú zmenu, zívali od únavy, keď sa ozval alarm z izby číslo 13. veľmi dobre vedeli, čo to znamená a okamžite kontaktovali lekára. V tú noc mal službu nie veľmi obľúbený primár Rudonosý, ktorý bol známy svojou záľubou v liehovinách. Keď vstúpil do

miestnosti, ruky sa mu triasli a každé oko utiekalo iným smerom.

Bolo očividné, že tento pôrod bude prinajmenšom zaujímavý. A tak som uzrel svetlo sveta ja, Ivan Smola.

Po pár hodinách strávených v izolácii som prvýkrát uzrel tvár mamy. Bola

nádherná. Ale bolo nad slnko jasné, že ona si to o mne nepomyslela. Len plakala a plakala. Najskôr som nechápal dôvod jej žiaľu, ale to sa zmenilo pri prvom pohľade do zrkadla. Bol som ukážkovým protikladom jej krásy. Uši mi odstávali ako netopierovi, jedno oko som mal výrazne väčšie ako druhé a nosné dierky také obrovské, že mi cez ne bolo vidieť asi až do hlavy. Mama asi od prvej chvíle tušila, že niečo nebude v poriadku.

Príchodom domov sa začali rušné chvíle. Už počas prvých mesiacov mojej existencie som vykazoval známky hyperaktivity. Bol som zvedavec. Rád som skúmal všetko, čo bolo na dosah, no každá vec, ktorej som sa dotkol, sa buď rozbila, pokazila alebo prestala úplne fungovať. Rodičia prepadali stavom zúfalstva. Dúfali, že sa veci zmenia k lepšiemu, akonáhle začnem navštevovať materskú školu a nájdem si kamarátov. Zostalo však len pri ich želaniach...

Na moju premiéru v škôlke zabudne asi len málokto. V jeden deň sa mi podarilo roztrhať kamarátovi nohavice, zlomiť si ruku pri hre na Ninja korytnačky a trafiť loptu do vyrezanej dyne, v ktorej horela sviečka, a tým podpáliť celý pavilón. Našťastie, páni požiarnici prišli včas.

Bol som celebrita medzi rovesníkmi a zároveň ma poznalo celé naše malé mestečko. Každý vedel, že moje priezvisko odráža osud mojej osoby. Niektorí dúfali, že z toho vyrastiem, iní po pár zážitkoch so mnou boli presvedčení, že sa to bude so mnou vliecť až do konca. Ja som to vtedy ešte nevnímal.

Pobyť na základnej škole nebol o nič jednoduchší. Ak sa vyskytol problém, nešťastná zhoda náhod, prípadne katastrofa, vždy som pri nej figuroval aj ja. Spomínam si, ako som na hodine výtvarnej výchovy omylom vypil vodu z pohára, do ktorého si spolužiaci namáčali štetce od farby. Musela po mňa prísť záchranná služba a urobili mi výplach žalúdka. Pri opekačke v družine vyletel z ohňa žeravý uhlík a prepálil mi nové nohavice. Obzvlášť nepríjemné taktiež bolo, keď sme odchádzali na školský výlet, všetci nastúpili, autobus odišiel, len ja som sa pozabudol na WC, čo si učiteľky všimli, až keď dorazili do cieľa. Základnú školu som úspešne absolvoval a všetci si víťazne vydýchli, keď som poslednýkrát opustil pôdu školy.

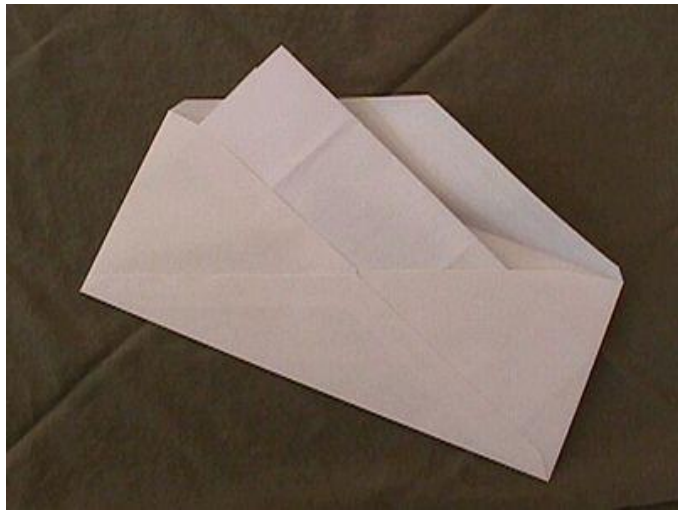
O mojom pobyte na strednej škole by sa dal napísať katastrofický román. Za osudovú som si vybral elektrotechnickú školu. Keď som tento fakt oznámil doma, rodičia zostali bez obrazu a zvuku, ozeleneli a mama nemala d'aleko od porážky. Aj napriek tomu, že ma celé okolie presviedčalo, nech si vyberiem školu, kde je menšie nebezpečenstvo, ja som bol rozhodnutý. Áno, priznávam, mal som na svedomí pár skratov, zasiahnutia prúdom, ale bolo mi to jedno. Ja som svoje remeslo miloval.

Najväčšia katastrofa sa stala v lete po strednej škole, keď ma rodičia zobrali na dovolenku k moru. Prvý týždeň prebiehal až podozrivo pokojne, no potom to prišlo. Ako som si plával pri bóji, zacítil som neopísateľnú bolesť. Je to

zrejme „neuveriteľné“, ale miestny žralok si ma chcel dať na obed. Šťastie v nešťastí bolo, že nablízku bol záchranný čln, ktorý mi zachránil život. Po operácii mi povedali, že zvyšok života strávim na vozíku.

Zamestnať sa bolo obtiažne a v žiadnej práci som nevydržal dlhšie ako pol roka. Vždy sa pritrafila nejaká udalosť, ktorá donútila môjho zamestnávateľa poslať ma kadeľahšie. V tomto začarovanom kruhu som blúdil pekných pár rokov.

Ked' som si myslel, že som našiel lásku svojho života, nechala prepísať všetok môj majetok na seba, zbalila si veci, napísala list na rozlúčku a odišla s milencom.

Ak je človek pripútaný k invalidnému vozíku, nemá toľko možností na trávenie voľného času. A tak sa mojím hobby stalo stávkovanie.

Prednedávnom som sedel doma, pozeral vyhlasovanie výsledkov súťaže, keď vtom zaznelo z úst moderátorky moje meno. Vyhŕkli mi slzy šťastia, pretože som sa v tej chvíli dozvedel, že som vyhral desať miliónov. Už mi po rozume chodili predstavy, čo všetko kúpim sebe a svojej rodine, keď som si uvedomil, že pred pár dňami som robil jarné upratovanie v peňaženke a výherný lístok som vyhodil. Prehľadal som všetky zákutia, no zázračného papierika nikde. Bol som ako obarený a vtedy som pochopil, že na tomto svete neexistuje väčší smoliar ako ja. Teraz, keď som už 52-ročný zvráskavený dedko, som zmierený so svojím osudom a začínam to celé brať s humorom. Ved' všetko sa deje z nejakého dôvodu a tak zostávam plný elánu a teším sa na všetky tie „náhody“, ktoré ešte zažijem...

Autorka: Kristína, V. B

Zdroj foto - internet

LYŽIARSKY KURZ I.B :D :D

Tak asi na úvod poviem, že všetko sa začalo krásnou nedeľou 11.03.2012 - pre nás deň, na ktorý sa tešil každý jeden z nás ☺ Bol to deň, ktorým sa mal začať náš krásny lyžiarsky. Bolo 8:15, keď sme sa všetci stretli pred školou a s radosťou sme si balili kufre a lyže do autobusu. Okolo 8:30 sme sa rozlúčili s rodičmi a vydali sa na „cestu slávy“ ☺

Cesta autobusom je neopísateľná, pretože to bola cesta plná spevu, smiechu a kopca zábavy. Prvá zastávka bola v Žiline pri Tesco, kde vznikla aj naša prvá spoločná triedna fotka. Potom cesta už ubiehala rýchlo a pomaličky sme sa ocitali na mieste. O necelú hodinku a pol sme boli na mieste činu ☺. Prvý dojem bol krásny, okolie bolo neskutočne pekné - celé zasnežené, naše chatky boli veľmi priestranné a teplé. Cítili sme sa ako doma ☺ Prvý deň na svahu, pre niektorých zároveň prvýkrát na lyžiach, dopadol vcelku veľmi dobre. Tí, ktorí sa nevedeli lyžovať, sa naučili, poniektorí to štastie nemali ☺

Ked' sme sa vracali zo svahu, tak nás čakali naše teplé domčeky, na ktoré sme sa veľmi tešili ☺ Po oddychu sme sa vybrali na večeru do hotela Energetik , kde nás čakal veľmi milý personál. Absolvovali sme tam raňajky a večere, na ktoré spomíname s láskou, pretože strava tam bola vynikajúca. A posledné raňajky nás veľmi prekvapili, keď nám urobili na naše želanie krupicovú kašu ako od mamičky ☺ Za to im veľmi pekne ďakujeme a s láskou na nich spomíname ☺ Určite ich v budúcnosti ešte navštívime ☺

Bližim sa pomaličky ku koncu, ale nesmiem zabudnúť na relax v Aquaparku Tatralandia ☺ Tam sme si to užili asi najviac zo všetkých dní ☺ Bolo kopec zábavy a bolo nám ľúto, že tam nemôžeme ostať aj dlhšie ☺ Na chatky sme prišli odreagovaní a vykúpaní ☺ A ďalšia zábava pokračovala na chatkách ☺ Samozrejme do večierky ☺

Na záver poviem už iba toľko, že chcem poďakovať za celú našu 1.B profesorom, ktorí nám umožnili zažiť ten najlepší lyžiarsky v celom živote. Budúcim prvákom tiež asi toľko, že ak budú mať možnosť ísť na niečo také, ako je lyžiarsky, treba ísť. Ak budú vynikajúci kolektív ako my, tak nie je nad čím rozmýšľať. A dúfam, že naša legendárna crew 1.B bude spolu držať nielen tých 5 rokov na škole, ale po celý život. Pretože ak sa stretneme a zaspomíname si na časy, keď sme boli na lyžiarskom, vybaví sa nám tie najkrajšie spomienky v živote.

S pozdravom legendy I.B ☺

Napísala : *Veronika Šándorová*
Spolupracovali : *Patrícia Škápiková,*
Tímea Glossová , Jakub Brhel

Farby a chute mladosti

Spojenie farby a chute mladosti vyvolá v každom z nás príjemný pocit, keď sme, alebo sme boli mladí. Patrím so skupiny „sme“, čiže do „nástiek“. Poviem vám, život je krásny. Vymýšľanie s kamarátmi, leňošenie pod zlatými prúdmi slnečného vodopádu je naozaj geniálne.

Starší nám často hovoria, že si máme užívať, kým sme mladí. Mnohí to aj robia. Asi sa držia jedného známeho pravidla: „*Život je krásny, obzvlášť v tomto veku.*“ To isté vravievajú aj naši rodičia. Rodičia, starí rodičia berú mladosť ako nádherné ružové obdobie. Prečo?

Mladosť je časť života, kedy dospievame, hľadáme nové a nové priateľstvá, oprašťujeme tie staré, hľadáme zábavu. Vtipné je, že sa strašne ponáhľame do dospelosti. Ale ani si neuvedomujeme, čo to vlastne znamená byť dospelým.

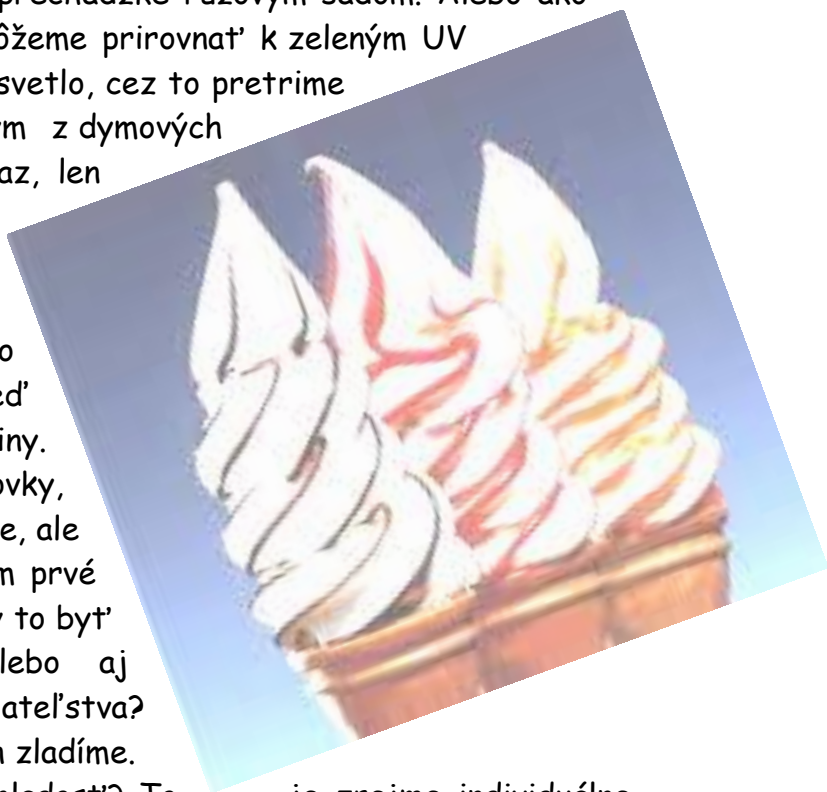
Zoberme si ako príklad dospelákov. Stále riešia nejaké problémy, chodia do práce, zarábajú na šeky, našu stravu, oblečenie. Starajú sa o rodinu, deti. Možno to vyzerá jednoducho, ale nie je to tak. A teraz si zoberte napríklad samých seba, keď nám rodičia niečo nechcú dovoliť. Sme naštvaní a oddupoceme preč.

Mnohí by prirovnali mladosť k prechádzke ružovým sadom. Alebo ako svet cez ružové okuliare. Mladosť môžeme prirovnať k zeleným UV svetlám, cez ktoré oslnivo bliká biele svetlo, cez to pretrime ešte všetko rozmazávajúci biely dym z dymových prístrojov z diskoték. Perfektný obraz, len ho treba dať do rámu z úsmevov a šťastia a vystaviť. A jeho názov? No predsa **MLADOSŤ!**

Vlastne to ani nemusí byť takýto obraz. Nakreslíme zmrzlinu a slnko. Vedť mladosť je voľná hlavne cez prázdniny. Alebo ešte pridajme knihy, perá a aktovky, školské lavice a máme to. Síce nie úplne, ale predsa len niečo. A čo farby? Čo nám prvé napadne? Každému niečo iné. Mohla by to byť biela farba, ružová, červená, alebo aj zmrzlinové farby. Farby priateľstva? Samozrejme! A je len na nás, ako si ich zladíme.

Od kedy do kedy definujeme mladosť? To je zrejme individuálne. Každý je mladý dovtedy, dokedy sa tak cíti. Takže je veľmi ťažké vymedziť presnú hranicu mladosti.

V mladosti riešime aj spory. Ten sa nebaví s tým, henten s tým, preto lebo... Niektoré spory sú vážne vážne ako slony. Také môžu byť napríklad - **ZARACHA!!!** To, že sa s rodičmi pohádame kvôli maličkostiam, je nič. Keď sa stane toto, je to

globálna pohroma celovesmírneho rozsahu. Vtedy sa cítime ako lapené vtáčatko zavreté do klietky.

Neutíchajúce smiechoty a chichúňanie ale o chvíľu zaženú mračná. Tie ale vystrieda slnečno, miestami polooblačno a lietanie z miesta na miesto. Na toto všetko ale treba dôveru v smere rodič - dieťa. A na tom si dá každý záležať. Je to dôležitá súčasť modelu mladosti. Preto filozofické otázky: „Prežiť či neprežiť mladosť?“ sú absolútne od veci, priam neprípustné.

Niekedy sa môžeme zamyslieť, vziať farbičky mladosti a do sýtosti sa vyčmárať na všetko, na čo sa len dá. A zo šedého pochmúrneho dňa je zrazu slnečný dník, kedy je všetko dokonalé a podľa našich predstáv. Či nám chutí alebo nechutí, je čisto len na prísadách, ktoré pridávame do svojich odvarov. Preto mladosť môžeme definovať ako delikatesu, na ktorú sa nezabúda.

Autorka: Katy
Zdroj foto - internet

ŽIACKA ŠKOLSKÁ RADA HOTELOVEJ AKADEMIE ĽUDOVÍTA WINTERA V PIEŠŤANOCH

Žiacka školská rada obhajuje práva študentov a usiluje sa o zlepšenie študijných podmienok, spolupracuje pri záujmových a spoločenských aktivitách v prospech študentov. Je vždy raz mesačne alebo je vo výnimočných prípadoch zvolaná predsedom podľa potreby. Predsedom žiackej školskej rady je Lukáš Vavrúš z II.C . Koordinátorom Žiackej školskej rady je pani profesorka Ing. Katarína Sedláková. Cieľom ŽŠR je združovať zástupcov jednotlivých tried a v spolupráci s vedením školy zjednocovať ich úsilie pri plnení programu vzdelávania a výchovy v škole. Hlavnou povinnosťou ŽŠR je chrániť a obhajovať práva a oprávnené záujmy žiakov v zmysle zásad demokracie a slobody prejavu a názorov. ŽŠR zameriava svoju pozornosť na mimoškolskú činnosť, vyučovanie a na kvalitu života v škole. Žiakov školy informujeme o aktuálnych témach a riešeniach na školskej nástenke.

Práva členov:

1. Predkladať námety, návrhy, sťažnosti a žiadosti o pomoc pri riešení problémov súvisiacich s činnosťou člena ŽŠR a jeho spolužiakov.
2. Voliť a byť volený do orgánov ŽŠR.

Povinnosti členov:

1. Aktívne sa zúčastňovať na činnosti ŽŠR.
2. Vykonávať zverené funkcie a úlohy.

Autorka: Slávka, II. D

Trochu netradičná reportáž z návštevy predstavenia Boyband:

„Triedna paráda“

Nastala veľká paráda, keď do našej triedy
IV. C prišla správa,
že do hlavného mesta na exkurziu sa vyráža,
všetci sme sa tešili,
že konečne nás niekam pustili.
Navštívili sme Národnú banku
aj starú peňažnú priehradku.
Po obchodoch sme sa roztrúsili,
cestou do divadla niektorí aj zablúdili.
Nakoniec sa to blúdenie skončilo šťastne,
svetlo v sieni zhasne
a my s údivom čakáme,
čo za predstavenie nastane.
Na javisku sa švárni chlapci zjavili
a dievčatá zo sedačiek sa dvíhali.
Pískali sme a vrieskali,
veď tak krásne spievali.
Žiadna z nás nechcela odísť
a ich „nahých“ tiel sa vzdať,
učitelia nás násilne odtiaľ museli brať.
Celá exkurzia dopadla skvele
a my sa nevieme dočkať,
kedy sa to bude zase opakovať celé.

Autorka: Peťa, IV. C

Rozlúčiť sa tými, ktorí nás majú najradšej, je ťažké. Zbavuje nás však
a spoznávaní sveta je niekedy predsa len silnejšia.

Rozlúčka

*Každý deň sa pýtam seba,
dá sa bez nich vydržať?
Odpoveď však nie je treba,
milujem ich, čo viac dodať.*

*Chvilke krásne s nimi mám,
život s láskou každý deň začínam.
Slzami a smiechom sa deň končí,
no čakáme, čo nové nám do cesty skočí.*

*Šťastný človek môžem byť,
bez nich sa jednoducho nedá žiť.
Leto horúce a krásne mám,
s ťažkým srdcom im zakývam.*

*Odchádzam a je to veľký krok,
moje vnútro objal smútok,
rozhodnutie moje ťažké je,
robím radosť samej sebe?
Je to môj sen, čo chcem si splniť,
tak hurá, Európa, idem sa s tebou učiť!*

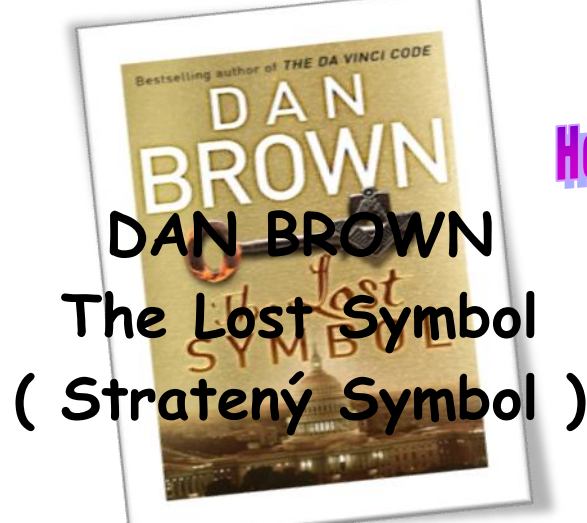
*Srdce naplnené túžbou
cestovať a spoznávať stane sa mi prioritou.
Lúbim vás a buďte šťastní,
avšak priznávam, chýbate mi.*

Autorka: Denisa, IV. C

Zdroj foto - internet

Hotelák-občasník

DAN BROWN The Lost Symbol (Stratený Symbol)

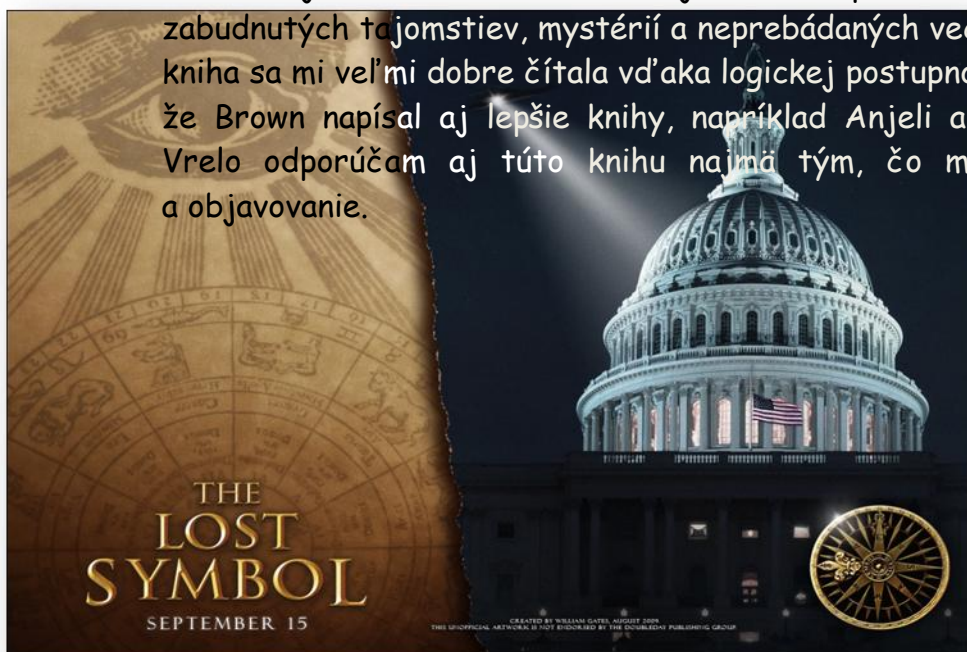
Stratený symbol je román Dana Browna, vydaný na jeseň v roku 2009 pod názvom **The Lost Symbol**. Začiatkom roka 2010 bola preložená do slovenčiny, takže nadšenci pre Brownove knihy sa mali na čo tešiť. Jeho najnovšia kniha nám predstavuje ďalšie dobrodružstvo profesora Roberta Langdona, harvardského symbológa, ktorý bol pozvaný do Washingtonu D.C. Ale nie je všetko také, ako sa na prvý pohľad zdá. To zistí aj profesor po príchode do D.C.

Hlavnou postavou je profesor Robert Langdon, ktorého jeho dobrý priateľ Peter Solomon, slobodomurár najvyššieho stupňa, pozval do Washingtonu D.C. Po svojom asistentovi, ho požiadal, či by nemohol prednášať v budove Kapitolu. Langdon váhal, ale nakoniec súhlasil a dostavil sa na dané miesto. Po príchode zistil, že sa žiadna prednáška nekoná a bol oklamán. Volal Petrovi na mobil, ale ten mu to nedvíhal. Vtedy sa začal Robert báť o Petra. Hneď na to sa v kupole našla ruka so zvláštnym prsteňom fénixa. Langdon hneď vedel, že prsteň, a teda aj pravá ruka, patrí práve jeho blízkemu priateľovi. Langdonovi zazvoní telefón. S neistotou ho zodvihne a počúva, ako mu Petrov únosca, Ma'akh, dáva príkazy a ultimáta. Oznámi mu, že Petra nezabije len v tom prípade, ak pre neho Langdon odhalí dávne mystériá - stratenú múdrosť slobodomurárov. S pomocou Katherine Solomonovej, dekana Gallowaya, Warrena Bellamyho a veliteľky CIA Satoovej, sa mu podarilo rozlúštiť symboly a kódy na slobodomurárskej Pyramíde, ktorá slúžila ako talizman a doviedla ich až na koniec bádania po tajomstvách, kde zistili, že nič nie je také, ako sa na prvý pohľad zdá...

Môj názor na túto knihu je veľmi optimistický, keďže veci ohľadom zabudnutých tajomstiev, mystérií a neprebádaných vecí ma veľmi zaujímajú. Táto kniha sa mi veľmi dobre čítala vďaka logickej postupnosti deja. Aj keď si myslím, že Brown napísal aj lepšie knihy, napríklad Anjeli a Démoni a Da Vinciho Kód. Vrelo odporúčam aj túto knihu najmä tým, čo majú radi históriu, záhady a objavovanie.

Autorka: Barbora, IV. D

Zdroj foto - internet

Zmysel života

Zmysluplnosť je naplnenosť zmyslom ako prítomnosťou sveta v ľudskom vedomí alebo v bytí človeka, spiritualizovanosť. Opak zmysluplnosti je zmysluprázdnosť. Človek môže veriť v uskutočnenie svojich predstáv, môže ovplyvňovať svoj osud. Svet bol stvorený dobromysel'ným božstvom. Každý človek je jedinečný. Každý má iné priority. Zmysel svojho života vidíme v niečom inom. Je ťažké nájsť zmysel života? Otázka, na ktorú sa neľahko hľadá odpoveď, nemám pravdu? Niektorí už možno vedia, čo ich naplňa, robí šťastnými, no iní sa ešte stále nachádzajú v akomsi labyrinte. Vo všeobecnom chápaní spoločnosti sa ľudia rozlišujú na optimistov a pesimistov. Optimisti sú ľudia, ktorí majú pozitívne vnímanie či predstavy. opakom sú pesimisti. Podľa môjho názoru je dobré držať sa tou zlatou strednou cestou. Čokoľvek, čo v stave zmysluplnosti alebo kultúrnosti človek vykoná, má zmysel. Človek je v stave zmysluplnosti neustále v cieľi. Medzi akýmkoľvek stavom zmysluplného života človeka a cieľom niet nijakej medzery.

Spôsob, akým uvažujeme o živote, môže zmenšiť alebo zväčšiť mieru osobnej kontroly, ktorú nad ním máme. Pokiaľ pesimista zvykne veriť, že sám je príčinou svojho nešťastia a že toto nešťastie bude neustále pretrvávajúť a ovplyvní všetko, čo človek robí, väčšina z toho ho pravdepodobne aj naozaj stretne, v porovnaní s tým, ako by to bolo, keby myslel opačne (Seligman, 2006).

Autorka: Kaja
Zdroj foto - internet

Interview

Vizitka:

Meno: Terézia Borovská
Trieda: III. A
Vek: 18 rokov
Záľuby: psy (agility, dogdancing), varenie, cestovanie

Meno: Toby
Plemeno: kríženec jazvečíka
Vek: 4 roky
Záľuby: spať, spať, spať, spať a jesť :D
Naj hračka: oranžový pískajúci bobrík
Naj povel: mŕtvy pes, prosenie o maškrtu

Q : Čo ťa viedlo k tomu, aby si sa zapojila do stredoškolskej odbornej činnosti?

A: S nápadom zapojiť sa do tohto projektu prišla pani profesorka Sedláková po tom, ako som v školskej súťaži „Hotelka má talent“ získala prvé miesto.

Q: Ako tému si si zvolila dogdancing. Mohla by si nám vysvetliť, čo presne to znamená?

A: Dogdancing znamená v preklade tanec so psom. Je to psí šport, pri ktorom pes vykonáva rôzne cviky a triky za sprievodu hudby a psovod ho môže dopĺňať tanečnými kreáciami. S dogdancingom ste sa mohli stretnúť v talentových show, kde ste mohli vidieť tancovať A. Smolíkovú s borderkóliou Keysi alebo Moniku Olešovskú s borderákom Dreamom.

Q: V televíznych show sme teda videli viaceré borderkólie. Veľa ľudí si myslí, že iné psy sa na dogdancing nehodia a že borderkólie sú najšikovnejšie psy na svete. Je to pravda?

A: Sama tancujem s krížencom jazvečíka (a veveričky :P) a môžem povedať, že pre mňa je najšikovnejším psom na svete! Na súťažiach síce prevažujú borderkólie, ale myslím si, že naučiť tancovať tvrdohlavného a flegamtického psa je väčšie umenie a pre divákov je takýto tanec oveľa atraktívnejší.

A áno, bordery majú na takúto aktivitu od prírody prispôsobené telo, končatiny a tiež schopnosť sa rýchlo učiť, no toto tvrdenie neplatí stopercentne.

Q: Podľa čoho si si vyberala psa?

A: Skôr pes si vybral mňa ako ja jeho :D. Prvýkrát som ho videla v piešťanskom útulku, keď mal necelý mesiac, domov sme si ho zobrali ako dvojmesačnú malú guľku s modrými očkami. No povedzte: Kto by im odolal?

Q: Kedy si začala s dogdancingom? Ako si sa k nemu dostala?

A: Dalo by sa povedať, že dogdancingu sa venujem 4 roky. No prvý rok som ani nevedela, čo dogdancing je, ale keďže sa Toby učil veľmi rýchlo, potrebovala som nové nápady na triky. Informácie o dogdancingu som našla na internete a postupne, ako som sa zúčastňovala súťaží, som stretala rovnako „postihnutých“ ľudí, ktorí mi v mnohom poradili. Práve rady od nich mi najviac pomohli.

Q: Keď spomínaš súťaže, akých súťaží si sa zúčastnila okrem stredoškolskej odbornej činnosti?

A : Tento rok som sa odvážila prvýkrát ísť na oficiálnu súťaž, kde sa mi nejakým zázrakom podarilo v silnej konkurencii vyhrať 3. miesto, no zúčastnila som sa hlavne neoficiálnych súťaží v tancovaní, tiež rôznych orieškád (súťaž pre krížence a psy bez rodokmeňa), robili sme aj ukážky v niekoľkých základných školách. Účasť na týchto súťažiach ma inšpirovala pripraviť súťaž Haw Show a neoficiálnu súťaž v dogdancingu priamo v našej obci.

Q: Môžeš nám vysvetliť, o čo na Haw Show išlo? Bol vôbec o takúto súťaž záujem?

A: Na moje veľké potešenie záujem bol. Súťaž sa koná vždy počas Dňa detí a teda priláka mnoho ľudí s deťmi. Haw Show má už štvorročnú tradíciu a mnohí súťažiaci sa zúčastnili aj troch ročníkov tejto súťažnej prehliadky psov všetkých plemien a krížencov. Vďaka sponzorom sa podarilo zorganizovať aj 2. neoficiálnu súťaž v dogdancingu, ktorá prilákala tento rok sedem súťažiacich. O víťazoch rozhodla detská porota, ktorá nevedela vybrať najsympatickejšieho psíka. Súťažilo sa o krásne poháre, štedré ceny a pre divákov boli pripravené ukážky záchranárov so psami, dogfrisbee (pes za sprievodu hudby chytá lietajúce tanieri, ktoré hádzajú psovod) a bohatá tombola.

Počasie nám, našťastie, prialo a tak sa súťaže zúčastnilo až 30 psov, z toho dokonca 6 detí z Hornej Stredy so svojimi psíkmi.

Q: Budeš pokračovať v organizácii tejto súťaže?

A: Určite áno! Už teraz začínam plánovať ďalší ročník, snažím sa vychytať všetky muchy, aby bol budúci ročník ešte lepší a mohli sme pripraviť Haw Show aj súťaž v dogdancingu a tým dogdancing spopularizovať medzi ľuďmi.

Q: Máš nejaký nesplnený „psí“ sen do budúcnosti?

A: Áno, napríklad by som sa rada chcela zúčastniť oficiálnej dogdancingovej súťaže aj v zahraničí, no väčším (nie nereálnym) snom je, aby sa podarilo naplno rozbehnúť náš klub ActiviTY Horná Streda

(www.activity.estranky.sk), kde sa venujeme hlavne dvom psím športom : agility (psí šport podobný konskému

parkúru) a dogdancingu. V priebehu roka by sme chceli zorganizovať naše prvé neoficiálne agility preteky.

Q: Máš nejaký odkaz pre študentov?

A: Bud' AKTÍVNY, netráv svoj voľný čas cez prázdniny len za počítačom, vytiahni korčule, bicykel alebo sa choď prejsť! Ak máš psa (malého, veľkého, chlpatého, strapatého, čistokrvného alebo kríženca), zober ho na prechádzku, prid' k nám do klubu ActiviTY, tešíme sa na teba! MY nehryzieme ;)

Interview pripravila Lucia Vančová, III. A

autori fotiek: Barbora Sedláková, Michaela Mašánová, Útulok Piešťany